

ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਮੀਖਿਆ

ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦਾਰ

1962 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 1364.

ਸੈਕਸ਼ਨ 137 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਰਡਰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ (ਵੇਲ 1898) ਸੈਕਸ਼ਨ 133, 137 ਅਤੇ 138 - ਏ

222

ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 139-ਏ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਹ ਹੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਇਸਦਾ ਫਾਇਦਾ ਲੈਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੱਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਜਿਸਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਖੋਜ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਜਨਤਕ ਮਾਰਗ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ. ਇਸ ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਅਧੀਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 438 ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੋਲੇ ਡੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸੰਤ ਰਾਮ ਗੈਰੀ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬਸਾਖਾ ਸਿੰਘ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ 11 ਕਲਾਸ, ਖਰੜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ ਮਿਤੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਤੀ 24 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ,

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਬੀ.ਐੱਸ. ਚਾਵਲਾ।

ਐਚ.ਐਸ.ਵਾਸੂ. ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਕੇ ਐਲ ਜੱਗਾ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਰਾਜ ਲਈ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਖੰਨਾ, ਜੇ.-ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 133, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

223

ਕੋਡ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 137 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਕੋਡ? ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 133 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਤਿਹਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਕੁਰਾਲੀ ਅਤੇ ਚਟੋਲੀ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਮਾਰਗ ਤੇ ਨਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾੜ ਨਾਲ ਘੇਰਕਿਆ ਤੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਅਧੀਨ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨਾਲ ਉਸ ਰਸਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪ ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਖਰੜ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੇ 21 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਮ-ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੂਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਖਰੜ, 8 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਤੱਕ, ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਖਰੜ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਜਨਤਕ ਮਾਰਗ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਈਕਾਰਨਡ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਈ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

224

ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਵਾਸੂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਦਵਤਾ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਦਾ ਅਧਿਆਇ X, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 133 ਤੋਂ 143 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਜਨਤਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ" ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਮਾਰਗਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ

ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 133 ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਉੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਰੁਕਾਵਟ, ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 134 ਕੰਡੀਸ਼ਨਲ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸੇਵਾ ਉਪਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 135 ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਊਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਹੁਕਮ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ 136 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 188 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 137 ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

137. (1) ਜੇਕਰ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਮਨ-ਕੇਸ ਵਾਂਗ ਗਵਾਹੀ ਲਵੇਗਾ।

225

(2) ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇ ਆਰਡਰ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(3) ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇੰਨਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਨਿਰਪੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਧਾਰਾ 138 ਅਤੇ 139 ਜਿਊਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 139-ਏ ਜਿਸਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਤੇ ਸਾਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ:-

"139-ਏ. (1) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ, ਨਦੀ, ਨਾਲੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ, ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਧਾਰਾ 133 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਰਸਤੇ, ਨਦੀ, ਨਾਲੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਅੱਗੇ ਧਾਰਾ 137 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 138 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ

(2) ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ; ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 137, ਜਾਂ ਧਾਰਾ 138 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

(3) ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ,

226

ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੇ, ਅਜਿਹਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 138 ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 133, 137 ਅਤੇ 139-ਏ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੇਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ, ਨਦੀ, ਨਾਲੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ, ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਰਤੀਆ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਜਿਊਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ, ਨਦੀ, ਨਾਲੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ, ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਰਸਤੇ, ਨਦੀ, ਨਾਲੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ। ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

227

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਸ ਭੁੱਲ ਦੀ ਸੇਧ ਵਿੱਚ ਲਾਭ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਖਾਤੇ ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਨੂੰ ਕੇਡ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਦੇਹਰੀ ਪਰਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਰਾਹ, ਨਦੀ, ਨਾਲੇ, ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ, ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਅਧੀਨ ਅਤੇ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੋਵਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੈ। ਧਾਰਾ

139-ਏ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਰਾਹ, ਨਦੀ, ਨਾਲੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਰੁਕਾਵਟ, ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ, ਨਦੀ, ਚੈਨਲ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ। ਧਾਰਾ 139-ਏ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ, ਕੇਵਲ ਉਹ ਹੀ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਇਸਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 139-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਸਿਬਤੇ ਹੁਸੈਨ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

“ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਇਸ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ

228

ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 139-ਏ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ। ਚਾਹੇ ਚੈਨਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 133, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਿਸੇ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਜੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਖੋਜ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਜਨਤਕ ਮਾਰਗ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੇ ਰੇਹੜੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 139-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.,

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1987 ਏ.ਐਲ.ਐਲ 785.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :-

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(ਗੁਰਦੀਪ ਕੌਰ)